[Lenger]

Vi nærer den største mistro til muligheden for at effektivisere ligningen på den måde, som ministeren har forestillet sig, uanset om han afsætter yderligere 50 mill. kr. Det skyldes, at dette beløb mere end opsluges alene til merarbejde som følge af skatteforliget. Men først og fremmest glemmer ministeren ét væsentligt problem, når han redegør for, hvordan pengene skal bruges, nemlig at skattevæsenerne er hårdt ramt af personaleflugt som følge af den behandling, som de offentligt ansatte har fået i de seneste mange år, og hvis regeringen fortsat svækker det offentliges mulighed for at konkurrere på lønningerne, så nytter det alt sammen ingenting. Og her gælder det ikke bare topcheferne, det gælder ikke engang først og fremmest topcheferne, men det gælder mulighederne for at give ordentlige lønninger til dem, der udfører arbejdet. Med andre ord: dem på gulvet.

Vi opfatter personskatteloven som utilfredsstillende, fordi den kun rører ved yderområderne i det samlede personskattesystem og ikke berører de store problemer i fordelingspolitikken, som efter vores opfattelse er kommuneskatterne, momsen og personfradraget. Det er godt nok, at fradragene får ens værdi, men det vil jo fortsat være sådan, at de, der slet ingen fradrag har, skal betale til dem, der har fradrag. Loven er også utilfredsstillende på grund af den samlede sociale virkning og favoriseringen af dem, der ikke arbejder for pengene, og endelig opfatter vi denne lov som hovedloven, og ved at stemme imod netop dette lovforslag vil vi markere vores holdning til det samlede skatteforlig, uanset at vi i øvrigt stemmer for en lang række af de øvrige enkeltlovforslag.

Hvad angår virksomhedsskatteloven og fondsbeskatningsloven, så vil vi undlade at stemme, for virksomhedsskattelovforslagets vedkommende fordi grundtanken på den ene side er rigtig, mens lovforslaget derimod virker meget løst og vanskeligt administrerbart. Alene at definere den mulige personkreds støder på vanskeligheder i en række grænsetilfælde, f.eks. vedrørende læger, journalister, handelsrejsende, sagførere og den slags, men dertil kommer så, at vi i hvert fald ikke kan få øje på de vandtætte skodder mellem personligt forbrug og virksomhedens forbrug, og selv om ministeren siger, at man direkte har tilstræbt det, synes vi ikke om, at man giver virksomhedsejerne mulighed for at placere deres personlige indkomster på de enkelte år mere eller mindre efter forgodtbefindende. Her synes jeg, at hr. Thoft og hr. Rahbæk Møller ved flere lejligheder på en yderst overbevisende måde har påvist omgåelsesmulighederne.

Fondsbeskatningslovforslaget vil vi undlade at stemme til, fordi vi ikke vil forhindre, at man går i gang med en beskatning på dette område, men det er jo primært arbejdsmarkedsfondene, man får fat i. Ministeren erkender i 2 besvarelser til udvalget, at hvad angår nystiftelser, vil der være en omgåelsesmulighed, fordi man kan lave flere små fonde, og fordi man kan vælge foreningsstiftelser fremfor fondsstiftelser. Derimod vil jeg for en ordens skyld sige, at dette forslag er bedre end det forslag, der hed lovforslag nr. L 129, og som ministeren fremsatte for 2 år siden. Det være sagt, bare for at der ikke skal være nogen tvivl.

Forslaget om børnefamilieydelsen er jo skattereformens flagskib, og det er da også uomtvisteligt, at det vil føre til, at 3-4 mia kr. overføres til børnefamilierne, brutto i alt fald. Derfor vil vi stemme for det forslag, men det sker primært ud fra den begrundelse, at vi hellere ser forslaget vedtaget end forkastet. Sådan er det selvfølgelig altid, men det er ikke ud fra nogen større begejstring for lige præcis den udformning, man har valgt. For det første er det de bedrestillede børnefamilier, der får den største fordel, for de har ikke hidtil fået almindeligt børnetilskud, i hvert fald ikke fuldt ud, og derfor får de ikke så meget på minussiden, når det almindelige børnetilskud afskaffes.

For det andet kan der fortsat findes børnefamilier, som får et nettominus. Det skyldes det lavere personfradrag for personer under 19 år i personskatteloven. Ganske vist bliver det med ministerens ændringsforslag nu noget højere, end det ellers var meningen, og det er vi glade for, men det fjerner ikke minusfamilierne fuldt ud. Det reducerer antallet af dem fra ca. 7 pct. til måske 1 eller 2 pct.

Jeg vil imidlertid benytte lejligheden til at sige til ministeren, at når han nu alligevel kommer med et ændringsforslag, der går i den rigtige retning, som dette ændringsforslag klart gør, så var der ingen grund til de søforklaringer, som ministeren kom med bl.a.